

1. Jako zapálená stodola jsem shořel
na venkovském prázdném nádraží,
ani popel, ani trochu kouře,
natož tvoje prsty na tváři,
jak nějaký papír vod cukroví
vodkopnutej přes dvě koleje,
každá z vás se dneska pro mě strojí,
každá z vás se s jiným miluje.

R: Kolik jsem vás ztratil na svý cestě do ráje,
přesto hledám dál, vždyť možná zrovna tady je,
pak klopí oči hanbou, že je krásnější jak noc,
a kytary zní sambou z léta do vánoc.

2. Proč jsou tváře andělů, můj bože,
podobné všem Juliím, co znám,
žádná z nich mi neustlala lože
a žádné z nich jsem lože neustlal,
za okny zní samba a já čekám
na venkovském prázdném perónu,
sbírám síly vodjet prostě někam,
sednout do prázdného vagónu.

R:

*: Jako zapálená stodola jsem shořel
na venkovském prázdném nádraží ...